

[Lone Dybkjær]

selskabsform, fordi vi mener, at det kan give reel handlefrihed. Jeg synes også – det er til venstres ordfører – at det spiller meget godt sammen med andre energiselskaber, som faktisk har temmelig stor handlefrihed, jfr. el-selskaberne, fjernvarmeselskaberne og andre. Jeg mener ikke, at D.O.N.G. skal være – hvis man endelig vil foretage en sammenligning – mere reguleret i detaljer, end det er.

Hvis man går ind for det, synes jeg, at der er 3 punkter, man må have afklaret. Det ene er forholdet mellem eneaktionæren, energiministeren, og folketetinget. Folketinget må have mulighed for overordnet indsigt, styring, regulering og indgriben. Det andet er forholdet mellem eneaktionæren og bestyrelsen, bestyrelsens udpegning, beføjelser, mandat osv. Og det tredje er rammerne for selskabets virksomhed, målsætning, arbejdsform og den slags ting.

Energiministerens forslag tilgodeser muligvis det første punkt, men jeg synes ikke, at energiministerens forslag tilgodeser nogen af de andre punkter, nemlig forholdet mellem eneaktionæren og bestyrelsen og rammerne for selskabets virksomhed, idet jeg selvfølgelig er opmærksom på, at ændringer i vedtægter og den slags ting skal passere et folketingsudvalg. Det er en af grundene til, at forslaget efter det radikale venstres opfattelse ikke er hensigtsmæssigt i den foreliggende form. I virkeligheden må man sige, at der på visse punkter er mindre frihed for selskabet, end hvis det var en § 2-virksomhed, også når man betænker den mandskabsopbygning, der skal ske i ministeriel regie.

Når jeg siger, at det muligvis tilgodeser det første punkt, altså forholdet mellem eneaktionæren, energiministeren, og folketetinget, så er det selvfølgelig, fordi det er noget usikkert, i hvilket omfang et folketingsudvalg, energiudvalget eller finansudvalget, reelt vil kunne følge med i, hvad der foregår, men det er klart, at der er større indsigt og klarhed, end der er i dagens situation. De næste 2 punkter er efter det radikale venstres opfattelse helt uafklarede, altså forholdet mellem eneaktionæren og bestyrelsen, og inden for hvilke rammer selskabet skal udøve sin virksomhed.

Forholdet mellem eneaktionæren og bestyrelsen hænger selvfølgelig sammen med forholdet mellem folketetinget og eneaktionæren,

nemlig hvad energiministeren kan og bør kunne klynges op på og hvad ikke.

Men det afgørende er, hvordan bestyrelsen står i forhold til eneaktionæren. Vi mindes en tidligere minister, der fyrede en direktør, hvad der klart ikke er en eneaktionærs beføjelse, men netop en bestyrelsesbeføjelse. Det er én side af det; det var jo en mere almindelig overtrædelse af aktieselskabsloven. Det andet er, på hvilken basis og med hvilket mandat bestyrelsen udpeges. Skal den være eneaktionærens forlængede arm? Hvis interesser skal den reelt tilgodeses? Det mener jeg er helt uafklaret i energiministerens forslag.

Det tredje punkt er spørgsmålet om rammerne for selskabets virksomhed. Det er klart, at vi har nogle rammer, men vi har ikke haft nogen reel drøftelse af, hvordan virksomheden egentlig skal udøves. Vi har snakket en hel masse om, at der skal dansk arbejde ind i billedet, men vi har ikke nogen reel mulighed for – med den konstruktion, vi har i dag, eller med ministerens konstruktion – at finde ud af, hvad der egentlig foregår i selskabet.

Derfor er det radikale venstre – det er måske naturligt, når vi selv har fremsat et andet forslag – ikke tilhænger af ministerens lovforslag i den foreliggende form.

Waldorff (VS):

Både i folketingspartierne og i regeringen og i offentligheden har problemet om lovgivning eller ikke lovgivning for D.O.N.G. været fremstillet som et problem om en balance imellem på den ene side parlamentarisk kontrol og indseende med, hvad der foregår i og omkring selskabet, og på den anden side selskabets forretningsmæssige interesser, mulighed for at fungere effektivt og tage de beslutninger og foretage de dispositioner, der skal foretages af et aktieselskab, der laver sådan noget, som D.O.N.G. laver.

Den fremstilling af modsætningen synes jeg i bedste fald er noget vrøvl, og jeg mener, at det reelt dækker over, at der er en meget dybtgående politisk uenighed om energipolitikken. Det handler altså ikke så meget om den ene eller den anden struktur eller organisationsform, men om, at der er nogle, der af energipolitiske og måske også af generelle politiske grunde ønsker, at der skal være et kraftigt statsligt engagement i energisektoren.